

Dávid Saleský

ZNÁSILNENÝ

Spoved' chlapca

MARENČIN PT

Znásilnený

Dávid Saleský

Znásilnený

MARENČIN PT

© Dávid Saleský, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
825. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0600-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0601-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0602-6 (ePub)

Hm, život je pes a ja asi gej...

Ale nebolo to tak vždy! Vlastne, dá sa povedať, že chlapi sa mi nikdy veľmi nepáčili... Vždy to boli hlavne baby. Na tie by som sa vydržal pozeráť celé hodiny. Hlavne na tie holé... Čo už, som normálny chlap. Teda, skoro normálny, pretože cítiť sa tak, ako sa cítim ja, asi až také normálne nie je. Neviem.

Niekedy o sebe a o svojom duševnom zdraví skutočne pochybujem. Ale nemôžem za to... Za všetko môže asi to divné detstvo, ktoré som prežil. Myslím si, že v ňom veľa vecí nebolo úplne v poriadku. Teda... viem to už celkom naisto! A viem aj to, že teraz to síce vyzerá, akoby som sa na všetko len vyhováral, ale nie je to tak. Len hovorím fakty, také, aké sú. Nič viac a nič menej.

A ešte musím dodať, že neznášam klamstvo a vždy som ho aj neznášal, a preto sa vôbec nedokážem pretvarovať. Ani pred druhými, ani pred sebou. Najradšej som, keď môžem hovoriť všetko bez servítky a na rovinu. Aj sám sebe vždy poviem krutú pravdu, bez akýchkoľvek príkras a pozlátok. Stačí, že sa na seba pozriem v zrkadle a okamžite viem, na čom som. Moje oči totiž nedokážu klamať. A moje ústa tiež veľmi nie...

Vždy, keď už musím niekomu niečo povedať, tak chcem, aby to bola pravda. Čistá pravda! Ak ju však tí druhí počuť nechcú, tak im radšej nepoviem nič. Alebo ich dopredu upozorním na to, že ja im teda rozhodne klamať a ani nadbiehať nebudem. Načo?! Aby žili v neistote a v nepravde? To predsa nie je na nič dobré...

Možno ma niektorí ľudia za to nenávidia alebo sa ma aj boja, no ja viem, že som absolútne neškodný. Pretože tým, ktorí si na

tú pravdu netrúfajú, tým ju nepoviem. S takými sa však potom ani nemám o čom baviť... Prípadne sa s nimi bavím len o počasi, psoch, meškajúcej doprave, či iných fádnych a neutrálnych veciach. Takým ,pre istotu' nehovorím žiadne svoje názory – len aby som ich náhodou neurazil, aj takto nevedomky a nechtiac...

Viem už, že rôzni ľudia sú rôzne citliví, a tak sa k nim snažím byť tak veľmi ohľaduplný, ako len viem. Aj napriek tomu, že oni ku mne ohľaduplní neboli. A to veru nikdy a v ničom!

1.

21. 11. 2018

Keď som prišiel na dohodnutý pohovor, oblastný riaditeľ mi už vo dverách podal ruku, pozval ma dnu a ukázal na stoličku pri svojom stole. Sadol som si a ospravedlnil sa mu za to, že tri minúty meškám. Usmial sa a podotkol, že to je určite preto, že som priamo z Nitry.

„Keby ste boli z nejakej dediny tuná na okolí, prišli by ste sem určite aj s polhodinovým náskokom.“

„To áno, máte pravdu. Vždy sa snažím prísť na čas, no dochvilnosť nie je moja silná stránka.“

„Vážne? A čo je vašou silnou stránkou, hm? Pozrieme sa na vás, čo to tu o sebe píšete. Takže, máte dvadsaťjeden rokov a už ste pracovali v obchode ako obchodný zástupca?“

„No, dá sa povedať, že som pracoval skôr ako zástupca vedúceho. Mal som tam na starosti prezentáciu tovaru, objednávky aj zákaznícky servis. A vlastne aj riešenie reklamácií, opráv a kadečoho iného. A dokonca som robil aj na pokladni...“

„Čiže také ‚dievča pre všetko‘?“

„Hej, tak nejako,“ začal som byť už aj ja menej oficiálny.

„A prečo ste odtiaľ odišli?“

„Hm, chcel som skúsiť niečo iné... Aaa – už som nechcel byť v Blave,“ povedal som to dosť rýchlym a tak trochu i priškrteným hlasom. Bál som sa, že sa mi bude chvieť, preto som hovoril hrubo. No potom nasledovalo to, čoho som sa obával.

„Prečo? Už sa vám Blava znepáčila?“

„Hej, prestalo ma to tam baviť...“ pozrel som sa mu priamo, no neútočne do očí, aby som zistil, o čo mu ide. Niečo mi na ňom

nesedelo a stále viac som začínal mať pocit, akoby som bol vypočúvaný prinajmenšom gestapom.

„Takže ste tam boli len niečo cez rok a nedostali ste žiadnu podporu v nezamestnanosti?“

„Áno, je to tak. Zatiaľ som ešte neodrobil celé dva roky, takže na tú dávku v nezamestnanosti ešte nemám nárok.“

„Mohli ste ešte pár mesiacov vydržať, a už by ste ten nárok mali...“ uškrnul sa na svojej „vtipnej“ poznámke.

„Hej, mal, ale to som sa dozvedel viac-menej až potom. Vtedy som to neriešil.“

„To predsa vôbec nevádi! Vidím, že ste šikovný mladý muž a nájsť si dobrú prácu určite nebudete mať problém ani tu, v Nitre,“ usmial sa blahosklonne a mal som pocit, že svojimi očami mi nahliada až kamsi do duše. Videl som, že čaká, ako na tú jeho pochvalu zareagujem.

„To neviem, ale pokúsim sa o to.“

„Presne tak! To sú slová bojovníka, ktorý sa len tak niečoho nezľakne. Dobré, takže táto práca, ako už iste viete, je predovšetkým o komunikácii s ľuďmi. Predávať poistenie je totiž niečo úplne iné ako predávať spotrebný tovar... Človek to hlavne *musí chcieť robiť* a musí ho to aj nejakým spôsobom baviť. No naučiť sa to, každopádne, dá... Možno nie všetko za jeden deň, ale pôjde to! Takže, čo na to poviete? Skúsili by ste to?“

„Myslím, že áno... Ale dám vám ešte vedieť. Mohol by som vám zajtra zavolať?“

„Okej, dohodnuté! Tu je moja vizitka. A dúfam, že sa teda rozhodnete pre nás, aby sme tie vaše meniny už mohli osláviť tu...“ usmial sa na mňa akosi zvláštne a mne v tej chvíli prešiel po chrbte ľadový mráz. Musel niečo vytušiť.

Keď som mu podával ruku, zahľadel sa na mňa presne takým spôsobom, aký som u neho predpokladal. Bolo to jasné, zistil, kto som. A to isté aj ja! Lenže ako mu vysvetliť, že je to aj tak úplne inak, než si myslí? Nijako, netreba mu nič vysvetľovať! Už hneď

v tejto chvíli som sa rozhodol, že zajtra mu zavolám, že toho poisťovára neberiem.

Ale prerátal som sa. A evidentne som tohto komunikatívneho „pána riaditeľa“ podcenil, pretože on sa nebál zísť ešte oveľa-oveľa ďalej, než som od neho očakával. Bol som už na odchode a takmer už za mnou zatvoril dvere, keď zrazu nabral odvalu a zavolať na mňa.

„Pán Saleský, hodím vás domov, ak chcete. Práve končím, takže vás môžem pokojne zviest’...“ To „zviest’“ však povedal opäť dosť zvláštne, akosi až priveľmi vyháňavo a pomaly. Akoby sa bál, kam až môže zísť, aby ma nevyplašil. No ja som sa už vyplašil aj tak. Bál som sa, čo sa stane a mal som chuť zdrhnúť. No zároveň aj chuť zostať a prekonať ten mučivý strach, ktorý bol vo mne už tak dlho zakorenený.

„Ďakujem, ale netreba. Pôjdem pešo, aspoň sa prejdem,“ snažil som sa vyhovoriť, aj keď som už tušil, že to nepomôže.

„Načo by ste chodili pešo, keď vás môžem hodiť? Poďte so mnou a o chvíľu budete doma,“ zaznel jeho autoritatívny, no pritom pokojný hlas a jeho hypnotizujúci pohľad, ktorý v mojom vnútri zasahoval presne to, čoho som sa tak veľmi obával, to celé uzatváral. Áno, bál som sa, a to naozaj veľmi, no aj tak som akosi nemohol cúvnuť. Nechcel som... Bolo to ako nejaké napínavé dobrodružstvo, ktoré môžete buď zažiť, alebo nezažiť. A ja som žiť chcel, a to naplno a veľmi! A okrem toho, chcel som sa *nadobro* oslobodiť od toho, čo ma už od malička spúťovalo a strašilo.

„Dobre,“ povedal som ticho, no rozhodne a mal som pritom pocit, že sa mi opäť trochu trasie hlas. Triaslo sa však celé moje ja – telo i duša. Najmä vtedy, keď som si na tom firemnom dvore sadal do jeho studeného čierneho BMW. Zbadal to alebo to nejako zázračne vytušil, pretože hneď zareagoval.

„Nezľaknite sa, keď pod sebou ucítite príjemné teplo, to som len zapol vyhrievanie sedačiek. Dnes je vonku vážne kosa a tuším sa ešte aj šmýka, takže je naozaj *bezpečnejšie* ísť domov autom...“

usmial sa ako lišiak z reklamy, a to slovo ‚bezpečnejšie‘ opäť akosi zvláštne zdôraznil. Fúj, bolo mi z toho na grc... Cítil som sa ako paralyzovaný, no aj tak sa mi tam z *toho* nedalo kam cúvnuť. Niečo šialené vo mne sa silou-mocou chcelo zahrať na odvážneho frajera a pokúšať svoj osud.

„Ozaj, nebolo by lepšie potykať si? Ja som Denis!“

„Dávid, teší ma!“ zaklamal som, hoci to neznášam a nezvyknem to robiť. Toto však bola aj tak len taká tá bežná a nevyhnutná *formalita*. Alebo že by nie? Dalo sa na toto povedať aj dačo iné? Nevieť, no od tej chvíle ma už toto divadlo prestalo baviť a rozhodol som sa nehrať sa viac na milého a slušného. Na osemdesiat percent som s ním nechcel mať nič spoločné, takže bolo treba dať mu to čo najrýchlejšie najavo. Začal som sa teda k nemu správať ignorant-sky a povýšenecky a bolo mi jasné, že aj toto si určite hneď všimne. A presne to sa i stalo. Ja som ho však aj tento raz podcenil, pretože on tú svoju rozbehnutú hru na mačku a myš môjmu zmenenému správaniu až príliš rýchlo prispôobil.

„Kde to vlastne bývaš, Dávid? A nebude ti vadiť, ak ešte predtým skočíme do Mekáču?“

„Na Klokočine, a nie, nebude.“

„Dobre. A akú hudbu počúvaš? Chceš rock alebo jemné? Alebo tu máme ešte Queen...“ Pozrel sa na mňa so zvláštne prižmúrenými očami a mal som dojem, že si oblizol pery.

„Mne je to fuk, Denis. Daj tam, čo chceš,“ odvetil som naschvál nezaujato a nevrlo.

„Okej, tak si dáme kráľovnú! Vieš, počúvam ich buď vtedy, keď mi je veľmi veselo, alebo naopak veľmi smutno. No teraz mi je vcelku veselo,“ opäť sa na mňa úkosom pozrel.

„Z čoho?“ spýtal som sa, aj keď nám už obom bolo jasné, čo odpovie. Dostal to zo seba ešte skôr, než sme sa pohli.

„Z toho, že som dnes spoznal takého skvelého človeka, ako si ty.“

„Pche, tak to už asi prehádzaš! Ináč, aj tak tú prácu nezoberiem. Už som sa vlastne rozhodol.“

„Hm, a to asi len kvôli mne, že? Zrejme som ťa vystrašil, hehe. Ale neboj, všetko sa dá naučiť...“ Prehrabol si prstami vlasy a nenápadne si ma premeral. Ja som však mlčal, naschvál som mu na to jeho zízanie nič nepovedal, a preto trochu zvažnel aj on. Stojac na semaforoch, pozrel sa do mojich smutných, vlhkých očí a nervózne si odkašlal.

„Ehm, prepáč, no asi si si už všimol, že som tak trochu blázon! Som až príliš aktívny a besný. V práci, v súkromí, *tam*, aj všade,“ šibalsky sa uškrnul, no opäť som mu na tie jeho divné dvojzmysly nič nepovedal. Radšej som mlčky zízal von oknom, na mesto osvetlené lampami, semaformi a reflektormi áut, až kým sa pred nami nezjavilo to známe oranžovočervené logo.

„Čo si dáš?“

„Ja nič, dák!“ tváril som sa nezaujato a stroho a túžil som už len po tom, aby ma vysadil.

„Ale no tak!“

„Nie som hladný,“ zaklamal som.

„Neklam, Dávid. Škvŕkalo ti v bruchu, už keď som s tebou robil pohovor.“ Prečítal ma ako mentalista vraha, kým ja som naňho cível s otvorenými ústami. Kto tento tu, kurva, je!)

„Dvakrát Big Menu, prosím,“ nadiktoval, zaplatil a posunul auto o kúsok dopredu, k okienku plnému lákavých vôní. Potom sa za balíčkami trochu načiahol, zatočil doľava a zaparkoval priamo tam, na parkovisku McDonald's, len kúsok od preplnených smetiakov... Ja som mal však nejakú divnú náladu, a teda žiadnu chuť rozprávať sa či jesť. Zároveň som však už nedokázal ani mlčať a tváriť sa ako nejaký zakríknutý zbabelec.

„Pozri, Denis, jaaa... ja nie som to, čo si myslíš, chápeš?“ Pozrel som sa na *oblastného riaditeľa* s nenačatým horúcim balíčkom v rukách.

„Ako vieš, čo si o tebe myslím, Dávid? Podľa mňa si skvelý a férový človek a ja by som rád pracoval práve s takými. Keby tak takých ako si ty, bolo viac!“

„Nie! Vieš veľmi dobre, čo tým myslím!“ Už sa mi nechcelo hrať tú jeho falošnú hru.

„To, že si taký zakríknutý a smutný? Hej, všimol som si to a chcem ti k tomu povedať len to, že pokiaľ ten strach zo seba nedostaneš, potiaľ budeš jeho otrokom... Viem, o čom hovorím, lebo aj ja som si už nejakým tým strachom prešiel. Voľakedy som sa veľmi bál psov, malých aj veľkých... Bol som ešte len malé decko, keď ma u babky jej vlastný pes dohrýzol a odvtedy som sa bál úplne všetkých... A to až dovtedy, kým som to neprekonal.“ Mnohovýznamne sa na mňa pozrel a mne to opäť začalo byť nepríjemné. Cítil som sa nieisto a slabo, ako nejaké unesené a vyplašené dieťa. Ešte aj dramatická *Who Wants to Live Forever* dodávala tej vyhrotenej situácii nejaké grády navyše.

„Pochop, že kým ten strach neprekonáš, tak budeš stále neslobodný a nešťastný. A to chceš? Ja si myslím, že nie. A jedz už, lebo ti to vychladne! Neboj nič, Dávid, všetko bude v pohode,“ povzbudzoval ma ako nejaký motivačný ‚life coach‘ a ja som sa v tej chvíli cítil ako korunovaný idiot. Keby ma ešte aj potľapkal po pleci či nedajbože po stehnách, tak mu tam z toho zúfalstva už asi aj vrazím. Na to sa však vtedy neodvážil.

Až neskôr... Až potom, keď som sa do toho *svojho* hamburgera predsa len zahryzol, a rozhodnutý na všetko sa vykašľať a dať priestor už len uspokojeniu svojho hladu, som si ani nevšimol, že pár kúskov kapusty z toho burgera mi popadalo na brucho, na nohy i priamo *tam*... Nevenoval som tomu takmer žiadnu pozornosť, no on to zbadal skôr ako ja a ako prvý to začal i riešiť. Začal s tým len akoby náhodou, na bunde, no potom pokračoval stále nižšie... So žartovnou poznámkou, aby som mu vraj nešpinil auto, nahmatal v tej polotme vypadnutý kúsok kapusty a vložil si ho do

úst. A hoci sa pri tom neisto zasmial, veľmi opatrne a sústredene to zopakoval aj s ďalším kúskom.

Bol som z toho v šoku a takmer som sa nevedel hnúť. Netušil som, čo mám robiť a ani to, kam sa pozeráť. Bolo to pre mňa nerovný divadlo, v ktorom som ja sám bol divákom i nedobrovoľným hercom. Ešte viac som si však pripadal ako rekvizita či bábika v rukách niekoho iného... Bolo to úchylné, ale tak trochu aj lákavé. Vzrušovalo ma to a takmer som z tej zmesi strachu a vzrušenia zabudol dýchať. Respektíve, dýchal som až priveľmi hlboko a nahlas. Najmä vtedy, keď celú tú kapustu zo mňa vyjedol a rukami už zašmátral celkom naprázdno. No o to presvedčivejšie.

Tie jeho pokúšajúce a hladkajúce ruky som sprvu odmietal. No asi nie tak rázne, ako by som mal. Pretože som si nebol istý... Pretože som to chcel a zároveň aj nie. Pretože som sa na to tešil a zároveň sa toho aj bál. Nenávidel som sám seba i jeho za to, že sa chystá urobiť niečo, na čo ja ešte ani zďaleka nie som pripravený! Odtlačal som ho, no jeho sebaisté presvedčenie, že práve *toto je tu a teraz* to správne, bolo oveľa silnejšie a nástojčivejšie než to moje. Keď si k môjmu rozkroku napokon zohol i hlavu, pomyslel som si, že ten sa už asi na komplet zbláznil. Alebo sa z toho zbláznim ja... On ale veľmi dobre vedel, čo robí a čo onedlho urobí dobre mne.

„Prestaň s tým, Denis...“ snažil som sa ho poprosiť, nech si to ešte rozmyslí.

Z jeho úst však zaznelo len tiché a rázne „Pššššš!“.

Musel som si zavrieť oči a oprieť si hlavu o opierku, pretože som sa na to nemohol dívať. Ani tak som svojim očiam v tej tme neveril. Nedalo sa... Bol som zmätený a mal som pocit, že v mojej duši sa každou sekundou striedajú hnev, smútok, radosť i strach. To vlhké teplo a tie správne pohyby ma však napokon predsa len dostali tam, kam chcel on... Vybuchol som v taký obrovský gejzír šťastia, až som sa musel chopiť sedadla a úchytiak dverí. Bol som rozpalený, akoby som sa varil v kotle, a najradšej by som si bol otvoril okno s prílivom čerstvého chladného vzduchu... Ale jednak

som vtedy zabudol, ako sa to okno otvára, a jednak som vedel, že tými hlasnými vzdychmi by som k nám mohol prilákať neželanú pozornosť. A tak som sa, pololežiaci na prednom sedadle, potil zatvorený v aute. No on asi ešte viac...

Nehovorili sme nič. Ani po tom, keď sa *to* stalo. Pretože ešte stále som tomu nemohol uveriť a bol som ako v tranze. Prebral som sa až dávno po tom, čo Denis naštartoval a my sme sa už blížili k mojej štvrti. A aj napriek tomu, že som sa snažil uvažovať a dostať sa späť do vlastnej kože, akosi mi to nešlo... Vôbec som netušil, ako a prečo sa *hento* stalo a ani to, čo bude ďalej. Cítil som sa, ako keby som bol nesvojprávny a nedokázal myslieť.

V hlave mi vírilo množstvo popletených myšlienok a hoci som už ako-tak vnímal všetko, čo sa okolo mňa deje, bol som si istý, že môj mozog by v mnohých veciach určite nedokázal správne zareagovať. Našťastie to vtedy ani nebolo treba, pretože ja som sa v tom jeho pohodlnom fáre len viezol... Celú cestu ku mne domov a ani vtedy, keď som vystupoval, sme neprehovorili ani len slovíčko. Len sa na mňa zaškeril a kývol hlavou, akoby sa nič nestalo. No ono sa predsa len *NIEČO* stalo. A podľa mňa dosť!

Keď som prišiel domov a zavrel sa do izby, z ničoho nič ma ovládol hnev, smútok i beznádej a z očí mi vyhrkli slonie slzy. Nechápal som prečo, keďže som sa mal skôr tešiť. Z toho, čo bolo a z toho, čo by mohlo byť znovu, ak by som chcel... Ale ja som cítil, že *HENTO* už nikdy viac nebudem chcieť! Alebo skôr, že to nemôžem chcieť! Niečo vo mne mi nedovoľovalo nad tým ani len uvažovať. Akoby sa niekde z mojej hĺbky ozýval nejaký tajný, kárajúci hlas svedomia... Keď som v ten večer so slzami v očiach trhane zaspával, zaprisahával som sa Bohu, sám sebe i svojmu svedomiu, že *hento* sa už nikdy viac nestane!

2.

22. 11. 2018

Potom však nastal ďalší deň a ja som si to s ním išiel „vyjasniť“.

Počkal som ho na upršanom firemnom parkovisku pred jeho autom, približne v tom istom čase, ako keď som tam bol včera na pohovore. Dnes bol už však celkom iný deň a ja som si myslel, že po tom krátkom nočnom spánku sa i zo mňa stal celkom iný a lepší človek. Alebo aspoň o niečo silnejší... ALE ja som pritom len stále túžil po láske! Rovnako ako včera alebo možno aj viac. Nechcel som nič viac a nič menej než *lásku*, ktorú som takmer nepoznal a ktorej som vždy dostával tak mizerne málo! Po ničom inom som netúžil viac.

„Čau! Prišiel som ti len povedať, že ten včerajšok bola chyba, a... že sa to vôbec nemalo stať! Neviem ako ty, ale ja *takéto veci* nerobím!“ vyblafol som to na neho hneď, ako som ho v tej tme rozpoznal.

„Ja tiež nie!“

„Tak prečo si *to* potom spravil?“ Zahanbil som sa ako čerstvý puberták, ktorý sa bojí nazvať veci pravým menom. Jeho blesku-rýchla a sebavedomá odpoveď mi vyrazila dych.

„Pretože si to chcel!“

„Ja že som to chcel?! Netrep hlúposti!“ naštvane som sa pustil do vyvrátenia tejto lži. Alebo žeby to bola skôr polopravda?

„Ak by si to nechcel, tak by som to nespravil. Takže?“ usmial sa vyrovnane a sebaisto, opierajúc sa o svoje nablýskané fáro. Dnes sa mi zdalo byť ešte luxusnejšie a krajšie než včera.

„Okej, nevedel som presne, či to chcem, alebo nie...“ vyšiel som napokon s pravdou von a opäť som sa cítil ako nerozhodný trulo. Už som aj začal ľutovať, že som sem za ním šiel.

„Takže to bolo fajn, nie?“ vypadla z neho zákerná a zároveň absolútne priama otázka. S pobaveným úšľabkom prešiel pohľadom od mojich očí až k slabinám.

„Pche! Na tom nezáleží, pretože aj tak sa to už nikdy nestane! Nie som totiž *teplôš* ako ty!“ odvrkol som nahnevaným hlasom, a tak som sa snažil i pôsobiť.

„Chápem, lebo ja tiež nie! Ale viem prijímať a rozdávať lásku vo všetkých jej podobách. A nebojím sa ľudí tak, ako sa ich bojíš ty! Mal by si to prekonať, Dávid.“

„Ja sa ich predsa nebojím! Prečo by som sa ich mal báť?“ Nechápal som, ako na to mohol prísť a byť pritom tak nenormálne v pohode.

„To ja neviem, prečo sa ich bojíš. Možno nejaká trauma, o ktorej mi môžeš porozprávať...“ Odstúpil od auta, odomkol ho diaľkovým a už mi aj na ňom otváral dvere. Práve vtedy však zafúkal vietor a pár oranžových listov z neďalekého javora mu vletelo až do toho nablýskaného interiéru.

„Nie, jaaa... ja sa už s tebou nechcem nikdy viac baviť...“

„Prečo nie? Len kvôli tomu, čo sa stalo a čo sa ti ešte aj páčilo?“

„Tsc, nerozumieš tomu!“

„Nie, zatiaľ to teda fakt nechápem... Nechápem, načo si sem za mnou došiel, keď mi to nechceš objasniť! Veď poď teraz ku mne a povieš mi o sebe viac,“ navrhol Denis ‚rozumné‘ riešenie celej tejto trápnej situácie a ja som nevedel, ako mám narýchlo nájsť nejaké lepšie. Použiť môj protiargument o tom, ako sa bojím jeho a toho, čo sa mi v tom jeho byte môže stať, sa mi zdalo byť až priveľmi detinské a paranoidné. Nerozhodne a nervózne som na tom parkovisku prešlapoval z nohy na nohu, zvažujúc, čo spraviť, zatiaľ čo ten jeho zvláštny výsmešný pohľad sa zmenil na oveľa jemnejší.

„No tak, Dávid, neblázni a poď si už prosím ťa sadnúť! Všetko mi môžeš rozpovedať u mňa doma, lebo tuná akurát tak premrz-

neme a ešte nás budú aj očumovať,“ mykol hlavou smerom k nejakému firemnému sliedičovi v okne. A tak som súhlasil.

Myslel som si, že keď prideme do jeho bytu, tak opäť pustí nejaké tie romanticko-rockové odrhováky a ja mu popri tom v krátkosti zhrniem, aký bol môj život doteraz a že nech sa nehnevá, ale že ja ho už naozaj nikdy viac nechcem vidieť... A tak nejako to vlastne aj bolo, ibaže on nepustil CD, ale obyčajné rádio, a väčšinou hovoril on a nie ja.

„Takže, môžeš mi nejako rozumne vysvetliť, prečo sa so mnou už akože nechceš baviť?“

„Pretože je to *nesprávne*.“

„Nesprávne?! Čo je nesprávne na tom, že sa ti snažím pomôcť a chcem, aby si sa prestal báť?“

„Na tom nič, ale zlé je to, *akým spôsobom* to robíš!“

„Klin sa klinom vybíja, o tom si ešte nepočul? Myslím, že tvoj problém sa týka nejakej sexuálnej traumy a tým, že ti s ňou pomáham, ťa z nej predsa liečim, či?“

„Nie! Alebo ja neviem... Neviem ti na toto odpovedať, ale podľa mňa veľmi dobre vieš, ako to myslím.“

„Nie, to teda neviem! Nerobím ti nič zlé a ani nebudem. Len ťa mám rád a chcem ti dobre. Čo je na tom zlé alebo hriepne, hm?“

„Prečo?“

„Čo prečo? Prečo ti pomáham?“

„Hej. Prečo mi chceš... *dobre*?“ pozrel som sa mu do očí, práve keď vychádzal zo svojej spálne, prezlečený už len do pohodlného bavlneného trička.

„Pretože aj ty si dobrý človek a zaslúžiš si, aby si sa mal fajn. Môžem sa pokúsiť odstrániť z teba ten strach, ktorý v sebe máš a trochu ťa uvoľniť...“ znel jeho sebavedomý a presvedčivý hlas a mne sa tak veľmi žiadalo takému hlasu uveriť.

„Vieš, asi tak päť rokov dozadu som si spravil základný masérsky kurz, a tak by som ho už veľmi rád využil... Čo ty na to? Nič iné, len masáž!“